

апутреби за да та спасе, азъ съмъ жървата на искупленіето. Когато са изпълни посланіето ми ще са върнѣ у Бога придружена отъ благословеніята на братята ми, и тогасъ ако съмъ съгрѣшилъ, не ще ли имамъ право да му викамъ : Милость! милость! защото и азъ самъ съмъ былъ мъченикъ, и мъченичеството е кръщеніе което измива грѣховецѣ.

Тѣй като говорѣше, Жозе приличаше на влѣхновенъ, и мрачно пламтвѣне са поевн на прекрасното му лице. Приличаше той тогасъ на библейската Юдиѣ. Долора съдѣла на земята съ рѣцѣ кръстосави на колѣнѣтъ ѣ, слушаше го безмълвно. Голѣмытъ ѣ и влажни очи внимателно слѣдѣхъ движеніята на физиономіята на Жозе, горещы слъзы течахъ по ланитытъ ѣ. Тя олуви рѣката на юныя инокъ, бѣлата нѣжна и изящна онѣзи рѣка, и я стиснѣ въ своитѣ.

— Жозе, рече му тя, добрый мой Жозе, що ти е ?

— Нищо, отговори той като са успокои ; мислѣхъ за мое-то посланіе на земята, да помагамъ на страдающытъ.

— Естеванъ ще ли са върне скоро? попыта го дѣвица-та, като да отвърне Жозе отъ скърбнытъ му мысли.

— До осемъ дни е тука, отговори той. Ще ти евиѣ тосѣ часъ идванѣето му, и ще имамъ безъ сумнѣніе пріятны извѣстія да ти съобщѣ. Много са надѣхъ на вліяніето на д' Авила върху царя. Сега трѣба да са роздѣлимъ ; и нека смы благоразумны, за да станемъ силны.

— О! не ёще, донѣ Жозе; не ма оставяй отъ сега на ужаснытъ ми страхове. Ще паднѣ пакъ въ безчувствіе . . . О! Жозе! не ма оставяй ёще. Ще умрѣ. Извади ма отъ тука, затвори ма другдѣ, ако щешъ, но не тука, не вече.

Туй като казваше тя паднѣ като омаана предъ краката ма Жозе. А той като я подигнѣ попрѣска пламѣлото ѣ чело съ вода отъ едина край до другыя повторително, и съ магнетическо безъ сумнѣніе въздѣйствие докара дѣвицата въ чувствата ѣ.